ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1971

Vyhlásené: 31.08.1971 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

79

VYHLÁŠKA
ministra zahraničných vecí
z 25. februára 1971
o Konzulárnom dohovore medzi Československou socialistickou republikou a Francúzskou republikou

Dňa 22. januára 1969 bol v Prahe podpísaný Konzulárny dohovor medzi Československou socialistickou republikou a Francúzskou republikou.

S dohovorom vyslovilo súhlas Federálne zhromaždenie Československej socialistickej republiky a prezident republiky ho ratifikoval. Ratifikačné listiny boli vymenené v Paríži 7. januára 1971.

Podľa svojho článku 52 dohovor nadobudol platnosť 6. februárom 1971.

České znenie dohovoru sa vyhlasuje súčasne.*)

Minister:

Ing. Marko v. r.

KONZULÁRNY DOHOVOR medzi Československou socialistickou republikou a Francúzskou republikou

Prezident Československej socialistickej republiky

a prezident Francúzskej republiky,

vedení prianím ustanoviť pravidlá, ktoré by platili v konzulárnych stykoch medzi oboma štátmi, a rozvíjať tieto styky v duchu priateľstva a spolupráce,

sa rozhodli uzavrieť Konzulárny dohovor a vymenovali za týmto účelom za svojich splnomocnencov:

prezident Československej socialistickej republiky

Václava Pleskota, štátneho tajomníka

na ministerstve zahraničných vecí,

prezident Francúzskej republiky

Rogera Lalouetta, mimoriadneho a splnomocneného veľvyslanca Francúzskej republiky v Československej socialistickej republike,

ktorí si vymenili svoje plnomocenstvá, ktoré zistili v dobrej a náležitej forme, a dohodli sa na týchto ustanoveniach:

HLAVA I
Definície a všeobecné ustanovenia

Článok 1

Na účely tohto dohovoru majú nasledujúce výrazy tento význam:

a) výrazom „konzulárny úrad“ sa rozumie generálny konzulát, konzulát alebo vicekonzulát;

b) výrazom „konzulárny obvod“ sa rozumie územie určené konzulárnemu úradu na výkon konzulárnych funkcií;

c) výrazom „vedúci konzulárneho úradu“ sa rozumie osoba poverená vysielajúcim štátom, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkciou;

d) výrazom „konzulárny úradník“ sa rozumie každá osoba, včítane vedúceho konzulárneho úradu, poverená v tejto funkcii výkonom konzulárnych funkcií;

e) výrazom „konzulárny zamestnanec“ sa rozumie každá osoba zamestnaná v administratívnych alebo technických službách konzulárneho úradu;

f) výrazom „člen pomocného personálu“ sa rozumie každá osoba zamestnaná v domácich službách konzulárneho úradu;

g) výrazom „členovia konzulárneho úradu“ sa rozumejú konzulárni úradníci, konzulárni zamestnanci a členovia pomocného personálu;

h) výrazom „členovia konzulárneho personálu“ sa rozumejú konzulárni úradníci okrem vedúceho konzulárneho úradu, konzulárni zamestnanci a členovia pomocného personálu;

i) výrazom „člen súkromného personálu“ sa rozumie každá osoba zamestnaná výlučne v súkromných službách člena konzulárneho úradu;

j) výrazom „konzulárne miestnosti“ sa rozumejú budovy alebo časti budov a pozemky k nim patriace používané výlučne na účely konzulárneho úradu, bez ohľadu na to, kto je ich vlastníkom;

k) výraz „konzulárne archívy“ zahŕňa všetky listiny, dokumenty, korešpondenciu, knihy, filmy, záznamové pásiky a registre konzulárneho úradu spolu so šifrovacím materiálom, kartotékami a zariadením určeným na ich ochranu a uloženie.

Článok 2

1. Konzulárny úrad sa môže zriadiť na území prijímajúceho štátu len s jeho súhlasom.
2. Sídlo konzulárneho úradu, jeho trieda a konzulárny obvod sú určované vysielajúcim štátom a podliehajú schváleniu prijímajúceho štátu.
3. Neskoršie zmeny sídla konzulárneho úradu, jeho triedy alebo zmeny konzulárneho obvodu môže vykonať vysielajúci štát len so súhlasom prijímajúceho štátu.
4. Predchádzajúci výslovný súhlas prijímajúceho štátu je potrebný aj na zriadenie úradovne tvoriacej súčasť konzulárneho úradu, ktorá je však umiestnená mimo sídla tohto úradu.

Článok 3

1. Vedúci konzulárneho úradu je prijímaný na výkon svojich funkcií na základe zvolenia prijímajúceho štátu nazývaného exekvatur, ktoré sa udeľuje po predložení konzulského patentu.
2. Konzulský patent musí odsvedčovať meno, priezvisko a triedu vedúceho konzulárneho úradu, konzulárny obvod a sídlo konzulárneho úradu.
3. Štát, ktorý odmieta udeliť exekvatur, nie je povinný oznámiť vysielajúcemu štátu dôvody svojho odmietnutia.
4. Do toho času, než sa mu udelí exekvatur, môže sa vedúci konzulárneho úradu prijať na výkon svojich funkcií dočasne. V tom prípade sa budú na neho vzťahovať ustanovenia tohto dohovoru.

Článok 4

1. Ak vedúci konzulárneho úradu z akýchkoľvek dôvodov nemôže vykonávať svoje funkcie alebo ak je miesto vedúceho konzulárneho úradu dočasne uprázdnené, môže vysielajúci štát funkciou dočasného vedúceho konzulárneho úradu poveriť konzulárneho úradníka tohto úradu alebo iného konzulárneho úradu alebo člena diplomatického personálu diplomatickej misie; meno tejto osoby treba predbežne oznámiť ministerstvu zahraničných vecí prijímajúceho štátu.
2. Dočasnému vedúcemu konzulárneho úradu sa poskytujú práva, výsady a imunity, ktoré požíva podľa tohto dohovoru vedúci konzulárneho úradu.
3. Poverenie člena diplomatického personálu diplomatickej misie vysielajúceho štátu konzulárnou funkciou podľa odseku 1 tohto článku neobmedzuje výsady a imunity, ktoré sú mu priznané na základe jeho diplomatického štatusu.

Článok 5

Len čo je vedúci konzulárneho úradu na výkon svojich funkcií prijatý, hoci dočasne alebo ad interim, vyrozumie o tom prijímajúci štát ihneď príslušné orgány konzulárneho obvodu a urobí príslušné opatrenia, aby vedúci konzulárneho úradu mohol vykonávať povinnosti vyplývajúce z jeho úradu a požívať výhody vyplývajúce z tohto dohovoru.

Článok 6

Konzulárni úradníci môžu mať len štátne občianstvo vysielajúceho štátu.

Článok 7

1. Prijímajúci štát môže kedykoľvek a bez udania dôvodov svojho rozhodnutia oznámiť vysielajúcemu štátu, že niektorý konzulárny úradník je persona non grata alebo že ktorýkoľvek iný člen konzulárneho personálu je neprijateľný. V takom prípade vysielajúci štát podľa povahy prípadu odvolá dotyčnú osobu, ukončí jej funkcie na konzulárnom úrade alebo zruší jej vymenovanie.

2. Ak vysielajúci štát odmietne alebo opomenie vyhovieť v rozumnom čase záväzkom, ktoré má podľa odseku 1 tohto článku, môže prijímajúci štát podľa povahy prípadu odňať príslušnej osobe exekvatur alebo prestať ju považovať za člena konzulárneho personálu.

Článok 8

1. Ministerstvu zahraničných vecí prijímajúceho štátu sa bude písomne oznamovať:
   a) vymenovanie členov konzulárneho úradu, ich príchod po vymenovaní na konzulárny úrad, ich konečný odchod alebo skončenie ich funkcií a všetky ďalšie zmeny majúce vplyv na ich postavenie, ktoré môžu nastať v priebehu ich služby na konzulárnom úrade;
   b) príchod a konečný odchod rodinného príslušníka člena konzulárneho úradu, ktorý patrí k jeho domácnosti, a tam, kde to prichádza do úvahy, prípady, keď osoba sa stane alebo prestane byť rodinným príslušníkom;
   c) príchod a konečný odchod členov súkromného personálu a tam, kde to prichádza do úvahy, skončenie ich služby v tomto postavení;
   d) prijatie do zamestnania a prepustenie osôb usadených v prijímajúcom štáte, pokiaľ ide o členov konzulárneho úradu alebo členov súkromného personálu.
2. Kedykoľvek je to možné, bude príchod a konečný odchod rovnako písomne oznamovaný vopred.

Článok 9

Funkcia člena konzulárneho úradu sa končí okrem iného:

a) písomným oznámením vysielajúceho štátu prijímajúcemu štátu o tom, že jeho funkcie skončili;

b) odňatím exekvatur;

c) písomným oznámením prijímajúceho štátu vysielajúcemu štátu, že ho prijímajúci štát prestal považovať za člena konzulárneho personálu v prípadoch predvídaných článkom 7 ods. 2.

HLAVA II

Výsady a imunity

Článok 10

1. Prijímajúci štát plne uľahčí výkon funkcií konzulárneho úradu a konzulárnych úradníkov a urobí nevyhnutné opatrenia, aby mohli požívať práva, výsady a imunity ustanovené v tomto dohovore.
2. Prijímajúci štát bude zaobchádzať s členmi konzulárneho úradu s náležitou úctou a urobí všetky príslušné opatrenia, aby bola zabezpečená ich ochrana, sloboda a dôstojnosť.

Článok 11

1. Vysielajúci štát má právo používať v prijímajúcom štáte svoju štátnu vlajku a štátny znak podľa ustanovení tohto článku.
2. Štátna vlajka vysielajúceho štátu môže byť vyvesená a štátny znak umiestnený na budove konzulárneho úradu a na jeho vchode, na rezidencii vedúceho konzulárneho úradu a na jeho dopravných prostriedkoch, ak sa používajú na služobné účely.
3. Pri výkone práva daného týmto článkom sa bude prihliadať na zákony, predpisy a zvyklosti prijímajúceho štátu.

Článok 12

1. Prijímajúci štát buď uľahčí na svojom území v rámci svojich zákonov a predpisov vysielajúcemu štátu získanie miestností potrebných pre konzulárny úrad alebo mu pomôže zaobstarať miestnosti iným spôsobom.
2. V prípade potreby rovnako pomôže konzulárnemu úradu pri získaní vhodného ubytovania pre jeho členov.

Článok 13

1. Členovia konzulárneho úradu nepodliehajú jurisdikcii prijímajúceho štátu, pokiaľ ide o výkon ich funkcií.
2. Ustanovenie predchádzajúceho odseku tohto článku sa však nevzťahuje na občianskoprávne konanie začaté treťou stranou v prípade škody vzniknutej v prijímajúcom štáte z nehody spôsobenej vozidlom, loďou alebo lietadlom.
3. V prípade, že sa člen konzulárneho úradu, ktorý je občanom vysielajúceho štátu, dopustí na území prijímajúceho štátu mimo výkonu svojich funkcií trestného činu podľa zákonov tohto štátu, bude vysielajúci štát o tom bez meškania upovedomený diplomatickou cestou.
4. Konzulárny úradník nemôže byť zatknutý, vzatý do väzby alebo do výkonu trestu odňatia slobody ani podrobený akýmkoľvek iným obmedzeniam osobnej slobody s výnimkou prípadov, že sa tak stane buď na základe uznesenia súdu alebo prokurátora pre závažný trestný čin, na ktorý zákonodarstvo prijímajúceho štátu určí trest odňatia slobody, ktorého horná hranica je najmenej päť rokov, alebo na základe právoplatného rozsudku súdu.

Článok 14

1. Členovia konzulárneho úradu môžu byť vyzvaní, aby sa ustanovili ako svedkovia na súdne alebo správne konanie. Konzulárni zamestnanci a členovia pomocného personálu nemôžu, s výnimkou prípadov uvedených v odseku 3 tohto článku, odmietnuť podať svedectvo. Ak konzulárny úradník odmietne podať svedectvo, nesmie sa voči nemu uplatniť žiadne donucovacie opatrenie alebo iné sankcie.
2. Orgán požadujúci svedectvo musí pritom dbať, aby neobmedzoval konzulárneho úradníka pri výkone jeho funkcií. Kedykoľvek je to možné, môže prijať svedectvo v jeho rezidencii alebo na konzulárnom úrade alebo prijať od neho svedectvo v písomnej forme.
3. Členovia konzulárneho úradu a ich rodinní príslušníci nemajú povinnosť podávať svedectvo o skutočnostiach spojených s výkonom ich funkcií alebo predkladať úradnú korešpondenciu a dokumenty týkajúce sa týchto skutočností. Sú rovnako oprávnení odmietnuť podať posudok ako znalci vnútroštátneho práva vysielajúceho štátu.

Článok 15

1. Vysielajúci štát sa môže u člena konzulárneho úradu vzdať výsad a imunít uvedených v článkoch 13 a 14.
2. Vzdanie sa výsad a imunít musí byť, s výnimkou ustanovenia odseku 3 tohto článku, vo všetkých prípadoch výslovné a musí byť oznámené prijímajúcemu štátu písomne.
3. Ak konzulárny úradník alebo konzulárny zamestnanec začne konanie vo veci, v ktorej by požíval vyňatie z jurisdikcie podľa článku 13, nemôže sa dovolávať vyňatia z jurisdikcie, pokiaľ ide o obžaloby navzájom súvisiace priamo s hlavnou obžalobou.
4. Vzdať sa vyňatia z jurisdikcie v občianskych alebo správnych veciach neznamená vzdať sa tým aj imunity, pokiaľ ide o exekučný výkon rozsudku; tejto imunity sa treba vzdať osobitne.

Článok 16

1. Budovy alebo časti budov a pozemky k nim patriace, ktoré sa používajú výlučne na konzulárne účely, a rezidencia vedúceho konzulárneho úradu sú nedotknuteľné. Orgány prijímajúceho štátu nesmú do nich vstúpiť bez súhlasu vedúceho konzulárneho úradu, vedúceho diplomatickej misie vysielajúceho štátu alebo osoby poverenej niektorým z nich.
2. S výhradou ustanovenia odseku 1 tohto článku má prijímajúci štát osobitnú povinnosť podniknúť všetky primerané opatrenia na ochranu konzulárnych miestností proti každému napadnutiu alebo poškodeniu a na zabránenie rušenia pokoja konzulárneho úradu alebo ujmy na jeho dôstojnosti.
3. Konzulárne miestnosti, ich zariadenie, majetok konzulárneho úradu a jeho dopravné prostriedky nepodliehajú v žiadnej forme rekvizícii na účely národnej obrany alebo verejnej potreby. Ak treba vykonať vyvlastnenie na uvedené účely, vykoná sa tak, aby neboli porušené

pravidlá medzinárodného práva, a podniknú sa všetky príslušné opatrenia, aby sa zabránilo narušeniu výkonu konzulárnych funkcií.

Článok 17

Konzulárne archívy a dokumenty sú vždy nedotknuteľné, nech sa nachádzajú kdekoľvek.

Článok 18

Prijímajúci štát oslobodí členov konzulárneho úradu a ich rodinných príslušníkov žijúcich s nimi v spoločnej domácnosti od všetkých osobných služieb, verejných služieb akéhokoľvek druhu a od vojenských povinností, ako sú rekvizície, vojenské kontribúcie a ubytovanie vojska.

Článok 19

1. Konzulárni úradníci, konzulárni zamestnanci a členovia ich rodín žijúci s nimi v spoločnej domácnosti sú vyňatí zo všetkých povinností uložených zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu, pokiaľ ide o registráciu cudzincov, povolenie na pobyt, pracovné povolenie a iné formality, ktoré sa všeobecne vzťahujú na cudzincov.
2. Ustanovenia odseku 1 tohto článku sa však nevzťahujú na konzulárnych zamestnancov, ktorí nie sú stálymi zamestnancami vysielajúceho štátu alebo ktorí vykonávajú súkromnú zárobkovú činnosť v prijímajúcom štáte, ani na ich rodinných príslušníkov.

Článok 20

1. S výhradou ustanovenia odseku 3 tohto článku sú členovia konzulárneho úradu, pokiaľ ide o služby, ktoré vykonávajú pre vysielajúci štát, a ich rodinní príslušníci žijúci s nimi v spoločnej domácnosti vyňatí z ustanovení o sociálnom zabezpečení, ktoré prípadne platia v prijímajúcom štáte.
2. Vyňatie uvedené v odseku 1 tohto článku sa vzťahuje aj na členov súkromného personálu, ktorí sú výlučne zamestnaní u členov konzulárneho úradu, a to za podmienky:
   a) že nie sú občanmi prijímajúceho štátu alebo nie sú v ňom trvalo usadení,
   b) že sa na nich vzťahujú predpisy o sociálnom zabezpečení platné vo vysielajúcom alebo v treťom štáte.
3. Členovia konzulárneho úradu zamestnávajúci osoby, na ktoré sa nevzťahuje vyňatie uvedené v odseku 2 tohto článku, musia plniť povinnosti, ktoré ukladajú zamestnávateľom ustanovenia o sociálnom zabezpečení prijímajúceho štátu.
4. Vyňatie ustanovené v odseku 1 a 2 tohto článku nebráni dobrovoľnej účasti na systéme sociálneho zabezpečenia prijímajúceho štátu za predpokladu, že účasť na ňom je prijímajúcim štátom dovolená.

Článok 21

1. Konzulárni úradníci a konzulárni zamestnanci a ich rodinní príslušníci žijúci s nimi v spoločnej domácnosti sú oslobodení od všetkých daní a poplatkov, či osobných alebo vecných, celoštátnych, oblastných a miestnych, s výnimkou:
   a) nepriamych daní, ktoré bývajú obvykle zahrnuté v cene tovaru alebo služieb;
   b) daní a poplatkov zo súkromných nehnuteľností na území prijímajúceho štátu s výhradou ustanovenia článku 24;
   c) dedičských poplatkov a poplatkov z prevodu majetku vyberaných prijímajúcim štátom, s výhradou ustanovenia odseku b) článku 23;
   d) daní a poplatkov zo súkromných príjmov každého druhu, ktoré pochádzajú z prijímajúceho štátu, včítane ziskov pochádzajúcich z prevodu majetkových hodnôt;
   e) daní a poplatkov vyberaných za poskytovanie osobitných služieb;
   f) registračných, súdnych, hypotečných a kolkových poplatkov, s výhradou ustanovení článku 24.

2. Členovia pomocného personálu sú oslobodení od daní a poplatkov zo mzdy, ktorú dostávajú za svoje služby.
3. Členovia konzulárneho úradu, ktorí zamestnávajú osoby, ktorých platy alebo mzdy sú podrobené dani z príjmov v prijímajúcom štáte, musia plniť povinnosti, ktoré zákony a predpisy tohto štátu ukladajú, pokiaľ ide o vyberanie dane z príjmov.

Článok 22

1. Prijímajúci štát v súlade so zákonmi a predpismi, ktoré môže vydať, povolí dovoz a poskytne oslobodenie od všetkých colných dávok, daní a ostatných poplatkov okrem poplatkov za skladovanie, prepravu a podobné služby:
   a) pri predmetoch, včítane automobilov určených pre úradnú potrebu konzulárneho úradu;
   b) pri predmetoch určených pre osobnú potrebu konzulárnych úradníkov a ich rodinných príslušníkov žijúcich s nimi v spoločnej domácnosti, včítane predmetov určených na ich začiatočné zariadenie. Spotrebné predmety nesmú presiahnuť množstvo potrebné pre priamu spotrebu príslušných osôb.
2. Konzulárni zamestnanci požívajú výsady a oslobodenia uvedené v odseku 1 tohto článku, ak ide o predmety dovezené pri ich nástupe do úradu.
3. Osobné batožiny konzulárnych úradníkov a ich rodinných príslušníkov žijúcich s nimi v spoločnej domácnosti sú oslobodené od colnej prehliadky. Môžu byť prehliadnuté len v prípade, že sú vážne dôvody na domnienku, že obsahujú iné predmety než uvedené v pododseku b) odseku 1 tohto článku alebo predmety, ktorých dovoz alebo vývoz je zakázaný zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu alebo na ktoré sa vzťahujú jeho zákony a predpisy o karanténe. Táto prehliadka sa môže vykonať len v prítomnosti konzulárneho úradníka alebo jeho rodinného príslušníka.

Článok 23

V prípade úmrtia člena konzulárneho úradu alebo člena jeho rodiny žijúceho s ním v spoločnej domácnosti prijímajúci štát:

a) povolí vývoz hnuteľného majetku zosnulého, s výnimkou majetku, ktorý bol získaný v prijímajúcom štáte a ktorého vývoz je zakázaný v čase jeho úmrtia;
b) nebude vyberať celoštátne, oblastné alebo miestne dedičské poplatky ani poplatky z prevodu majetku, ak ide o hnuteľný majetok, ktorý bol na území prijímajúceho štátu len v dôsledku pobytu zosnulého v tomto štáte ako člena konzulárneho úradu alebo rodinného príslušníka člena konzulárneho úradu.

Článok 24

1. Konzulárne miestnosti a rezidencia vedúceho konzulárneho úradu, ktorých vlastníkom alebo nájomcom je vysielajúci štát alebo ktorákoľvek osoba konajúca v jeho mene, sú oslobodené od všetkých celoštátnych, oblastných alebo miestnych daní a poplatkov, s výnimkou poplatkov vyberaných za poskytovanie osobitných služieb.
2. Daňové oslobodenie uvedené v odseku 1 tohto článku sa nevzťahuje na dane a poplatky, ktoré majú podľa zákonov a predpisov prijímajúceho štátu platiť osoby vstupujúce do zmluvného pomeru s vysielajúcim štátom alebo s osobou konajúcou v jeho mene.

Článok 25

1. Prijímajúci štát povolí a bude chrániť slobodu spojenia konzulárneho úradu na všetky úradné účely. Pri spojení s vládou, diplomatickými misiami a ostatnými konzulárnymi úradmi vysielajúceho štátu, nech sú kdekoľvek, môže konzulárny úrad používať všetky vhodné spojovacie prostriedky, včítane diplomatických kuriérov, diplomatických alebo konzulárnych batožín a kódovaných alebo šifrovaných správ.
2. Úradná korešpondencia konzulárneho úradu je nedotknuteľná. Výrazom „úradná korešpondencia“ sa rozumie všetka korešpondencia vzťahujúca sa na konzulárny úrad a na jeho funkcie.

3. Konzulárna batožina sa nesmie otvoriť ani zadržať. Ak však príslušné orgány prijímajúceho štátu majú vážne dôvody sa domnievať, že batožina obsahuje niečo iné ako úradnú korešpondenciu alebo dokumenty alebo predmety určené výlučne na úradné použitie, môže žiadať, aby batožina bola otvorená v ich prítomnosti zodpovedným zástupcom vysielajúceho štátu. Ak orgány vysielajúceho štátu takú žiadosť odmietnu, batožina sa vráti na miesto, odkiaľ pochádza.
4. Konzulárna batožina sa môže zveriť kapitánovi lode alebo civilného lietadla, ktoré má pristáť na povolenom vstupnom mieste. Kapitán musí byť vybavený úradnou listinou označujúcou počet zásielok tvoriacich konzulárnu batožinu, nebude sa však považovať za konzulárneho kuriéra. Po prerokovaní s príslušnými miestnymi orgánmi môže konzulárny úrad poveriť niektorého zo svojich členov, aby prevzal uvedenú batožinu priamo a voľne od kapitána lode alebo lietadla alebo mu ju odovzdal.

Článok 26

S výhradou zákonov a predpisov o oblastiach, do ktorých je prístup zakázaný alebo upravený z dôvodov štátnej bezpečnosti, zabezpečí prijímajúci štát všetkým členom konzulárneho úradu slobodu pohybu a cestovania na svojom území.

HLAVA III
Konzulárna právomoc a konzulárne funkcie

Článok 27

Konzulárni úradníci sú oprávnení:

a) chrániť práva a záujmy vysielajúceho štátu a jeho občanov včítane právnických osôb v prijímajúcom štáte;
b) podporovať rozvoj obchodných, hospodárskych, kultúrnych a vedeckých stykov medzi vysokými zmluvnými stranami a rozvíjať medzi nimi priateľské styky;
c) zisťovať všetkými zákonnými prostriedkami stav a vývoj obchodného, hospodárskeho, kultúrneho a vedeckého života prijímajúceho štátu; podávať o nich správy vláde vysielajúceho štátu a poskytovať informácie zúčastneným osobám.

Článok 28

Konzulárni úradníci sa môžu pri výkone svojich funkcií obracať na:

a) príslušné miestne orgány svojho konzulárneho obvodu;
b) príslušné ústredné orgány prijímajúceho štátu, ak je to dovolené zákonmi, predpismi a zvyklosťami prijímajúceho štátu alebo medzinárodnými dohodami upravujúcimi túto otázku.

Článok 29

1. V súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu má konzulárny úradník právo zastupovať alebo robiť opatrenia na zabezpečenie vhodného zastúpenia občanov vysielajúceho štátu pred súdmi a inými orgánmi prijímajúceho štátu v prípadoch, keď pre neprítomnosť alebo z iných dôvodov nie sú schopní včas hájiť svoje práva a záujmy. To isté platí aj pre právnické osoby vysielajúceho štátu.
2. Zastupovanie podľa odseku 1 tohto článku sa končí, len čo zastupované osoby vymenujú svojho splnomocnenca alebo si sami zabezpečia ochranu svojich práv a záujmov.
3. Ak konzulárny úradník zastupuje osoby podľa odseku 1 tohto článku, podlieha pri výkone tejto funkcie zákonodarstvu prijímajúceho štátu a jurisdikcii jeho súdnych a správnych orgánov za rovnakých podmienok a v rovnakom rozsahu ako občan tohto štátu.

Článok 30

Konzulárni úradníci majú právo:

a) registrovať občanov vysielajúceho štátu;

b) vydávať cestovné pasy alebo iné cestovné doklady občanom vysielajúceho štátu a predlžovať ich platnosť;

c) vydávať víza a potrebné doklady osobám, ktoré si prajú cestovať do vysielajúceho štátu, a predlžovať platnosť týchto dokladov.

Článok 31

1. V rozsahu určenom zákonodarstvom vysielajúceho štátu je konzulárny úradník oprávnený:
   a) obstarávať rodné a úmrtné listy občanov vysielajúceho štátu a obstarávať kópie týchto dokladov;
   b) uzavierať manželstvá a vydávať o tom príslušné doklady za predpokladu, že oba snúbenci sú občanmi vysielajúceho štátu, a s výhradou, že o tom upovedomí príslušné orgány prijímajúceho štátu, ak to vyžaduje jeho zákonodarstvo;
   c) zapisovať alebo registrovať zrušenie manželstiev podľa zákonodarstva vysielajúceho štátu.
2. Tieto ustanovenia nezbavujú osoby, ktorých sa to týka, povinnosti podať hlásenia predpísané zákonodarstvom prijímajúceho štátu.
3. Príslušné orgány prijímajúceho štátu budú bez meškania a bezodplatne zasielať konzulárnemu úradu odpisy a výpisy matričných listín týkajúcich sa občanov vysielajúceho štátu a vyžadovaných na administratívne účely.

Článok 32

Konzulárny úradník je oprávnený:

1. prijímať vyhlásenia občanov vysielajúceho štátu a osvedčovať ich;
2. spisovať, osvedčovať a prevziať do úschovy závety a iné listiny a vyhlásenia občanov vysielajúceho štátu;
3. osvedčovať alebo overovať podpisy občanov vysielajúceho štátu;
4. predkladať a overovať všetky listiny a dokumenty vydané úradmi vysielajúceho alebo prijímajúceho štátu a osvedčovať preklady, odpisy a výpisy z týchto dokumentov.

Článok 33

Konzulárni úradníci sú oprávnení vykonávať na konzulárnom úrade, vo svojom byte, v byte niektorého zo spoluobčanov a na lodi alebo v lietadle vysielajúceho štátu tieto úkony:

1. spisovanie a overovanie pravosti listín a zmlúv, ktoré chcú občania vysielajúceho štátu uzavrieť, pokiaľ tieto listiny a zmluvy nie sú v rozpore so zákonodarstvom prijímajúceho štátu a netýkajú sa zariadenia alebo prevodu práv k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v tomto štáte;
2. spisovanie listín a zmlúv a overovanie ich pravosti bez zreteľa na štátnu príslušnosť zmluvných strán, pokiaľ sa tieto listiny a zmluvy vzťahujú len na majetok alebo práva existujúce vo vysielajúcom štáte alebo sa týkajú vecí, ktoré sa majú realizovať v tomto štáte za podmienky, že tieto listiny a zmluvy nie sú v rozpore so zákonodarstvom prijímajúceho štátu.

Článok 34

Konzulárni úradníci sú oprávnení prijímať od občanov vysielajúceho štátu do úschovy listiny, peniaze, cenné predmety a iný majetok im patriaci.

Tieto listiny, peniaze, cenné predmety a majetok môžu sa vyviezť z prijímajúceho štátu len v súlade s jeho zákonodarstvom.

Článok 35

Listiny a dokumenty uvedené v článkoch 32 a 33 majú v prijímajúcom štáte rovnakú platnosť a preukaznú moc ako dokumenty overené alebo potvrdené súdnymi orgánmi alebo inými príslušnými orgánmi tohto štátu.

Článok 36

Prijímajúci štát musí prijať bez overenia podpisy konzulov na listinách, ktoré konzulovia vydávajú alebo ktorými potvrdzujú zhodnosť odpisov s originálom vydaným príslušným orgánom, ak sa tieto listiny opatria odtlačkom úradnej pečiatky a z obsahu listín bude možné posúdiť ich autentičnosť.

Článok 37

Konzulárni úradníci sú oprávnení doručovať súdne a mimosúdne písomnosti a vybavovať súdne dožiadania podľa platných medzinárodných dohôd alebo - pokiaľ také dohody neexistujú - iným spôsobom, ktorý je v súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu.

Článok 38

1. O úmrtí občana vysielajúceho štátu na území prijímajúceho štátu upovedomí príslušný orgán tohto štátu bez meškania konzulárny úrad.
2. Obdobne sa postupuje, ak dedič, iný oprávnený účastník alebo odkazovník, ktorému má pripadnúť dedičstvo prejednávané na území prijímajúceho štátu, je príslušníkom vysielajúceho štátu, nesídli však na území prijímajúceho štátu a nie je zákonne zastupovaný.
3.
   a) Konzulárny úrad vysielajúceho štátu môže požiadať príslušný orgán prijímajúceho štátu o bezodkladné opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie a správu dedičstva zanechaného v tomto štáte zosnulým občanom vysielajúceho štátu a upovedomiť ho o prípadných opatreniach, ktoré už boli urobené;
   b) pri zabezpečovaní opatrení podľa odseku a) môže konzulárny úrad poskytnúť svoju pomoc priamo alebo prostredníctvom svojho zástupcu.
4. Ak po splnení formalít spojených z pozostalosťou v prijímajúcom štáte pripadne hnuteľné dedičstvo alebo výťažok z predaja hnuteľností alebo nehnuteľností dedičovi, oprávnenému účastníkovi alebo odkazovníkovi, ktorí sú občanmi vysielajúceho štátu a ktorí nesídlia v prijímajúcom štáte a nevymenovali svojho splnomocnenca, odovzdá sa tento majetok alebo výťažok z jeho predaja konzulárnemu úradu vysielajúceho štátu za podmienky, že:
   a) bola preukázaná spôsobilosť dedičov, oprávnených účastníkov alebo odkazovníkov;
   b) príslušné orgány prijímajúceho štátu dajú tam, kde to prichádza do úvahy, súhlas s odovzdaním dedičstva alebo výťažku z jeho predaja;
   c) všetky dedičské dlhy ohlásené v lehote predpísanej zákonmi prijímajúceho štátu sú zaplatené alebo zabezpečené;
   d) poplatky z dedičstva sú zaplatené alebo zabezpečené.
5. Ak občan vysielajúceho štátu, ktorý nie je trvale usídlený v prijímajúcom štáte, náhle zomrie počas cesty na územi tohto štátu, odovzdajú sa veci, peňažné sumy a cennosti, ktoré mal so sebou a ktoré neboli vyžiadané prítomným dedičom, dočasne do úschovy konzulárnemu úradu vysielajúceho štátu bez ďalších formalít, pričom sa pre správne alebo súdne orgány vyhradzuje v záujme príslušného konania právo na prevzatie týchto vecí.

   Konzulárny úrad musí tieto osobné zvršky a peňažné sumy odovzdať ktorémukoľvek orgánu prijímajúceho štátu poverenému ich správou alebo likvidáciou. Konzulárny úrad musí dbať na zákonodarstvo prijímajúceho štátu o vývoze zvrškov a prevode peňažných súm.
6. V dedičských veciach platí aj ustanovenie článku 29 tohto dohovoru.

Článok 39

1. Len čo sa úrady prijímajúceho štátu dozvedia o prípadoch, keď treba určiť poručníka alebo opatrovníka pre občana vysielajúceho štátu, písomne to oznámia príslušnému konzulárnemu úradu.
2. Ustanovenia článku 29 tohto dohovoru platia aj na ochranu práv a záujmov mladistvých alebo iných osôb, ktoré nemajú plnú spôsobilosť k právnym úkonom.
3. Konzulárni úradníci môžu zasiahnuť na príslušných orgánoch prijímajúceho štátu pri vymenúvaní poručníkov alebo opatrovníkov najmä podaním návrhov na kandidátov na výkon týchto funkcií za predpokladu, že ich na to oprávňuje zákonodarstvo prijímajúceho štátu.
4. V prípade, keď nie je zabezpečená správa majetku maloletých alebo iných osôb nemajúcich plnú spôsobilosť na právne úkony, môže sa konzulárny úradník postarať o vymenovanie správcu tohto majetku alebo požiadať príslušné orgány prijímajúceho štátu o vykonanie príslušných opatrení.

Článok 40

1. Za účelom uľahčenia výkonu konzulských funkcií týkajúcich sa občanov vysielajúceho štátu:
   a) konzulárni úradníci majú voľnosť spojenia s občanmi vysielajúceho štátu a prístupu k nim. Občania vysielajúceho štátu majú rovnakú voľnosť spojenia a prístupu ku konzulárnym úradníkom;
   b) príslušné orgány prijímajúceho štátu musia bez meškania a v každom prípade do desiatich dní informovať konzulárny úrad vysielajúceho štátu o prípadoch, keď v jeho konzulárnom obvode je občan vysielajúceho štátu vzatý do väzby alebo keď je jeho osobná sloboda akoukoľvek inou formou obmedzená. Každú správu určenú konzulárnemu úradu osobou, ktorá je vzatá do väzby alebo ktorej osobná sloboda je inak obmedzená, musia tieto orgány rovnako doručiť najneskôr do desiatich dní.
   c) konzulárni úradníci majú právo tohto občana navštevovať, hovoriť a písať si s ním a zabezpečiť jeho právne zastúpenie. Výkon týchto práv sa nemôže odložiť na čas dlhší ako pätnásť dní začínajúc vzatím do väzby alebo obmedzením jeho osobnej slobody; ak však konzulárny úradník požiada o návštevu občana po uplynutí desiatich dní od začiatku pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody tohto občana, musí sa návšteva umožniť v lehote piatich dní od podania žiadosti;
   d) ak sú títo občania po odsúdení vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak je ich sloboda obmedzená, majú konzulárni úradníci právo niekoľkokrát ich navštíviť. Pri každej návšteve tohto druhu treba umožniť konzulárnemu úradníkovi rozhovor s väzňom.

   Tieto orgány musia bez meškania informovať osobu, ktorej sa to týka, o jej právach, ktoré má podľa tohto pododseku;
   c) konzulárni úradníci majú právo tohto občana navštevovať, hovoriť a písať si s ním a zabezpečiť jeho právne zastúpenie. Výkon týchto práv sa nemôže odložiť na čas dlhší ako pätnásť dní začínajúc vzatím do väzby alebo obmedzením jeho osobnej slobody; ak však konzulárny úradník požiada o návštevu občana po uplynutí desiatich dní od začiatku pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody tohto občana, musí sa návšteva umožniť v lehote piatich dní od podania žiadosti;
   d) ak sú títo občania po odsúdení vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak je ich sloboda obmedzená, majú konzulárni úradníci právo niekoľkokrát ich navštíviť. Pri každej návšteve tohto druhu treba umožniť konzulárnemu úradníkovi rozhovor s väzňom.
2. Práva uvedené v odseku 1 tohto článku sa vykonajú len v súlade so zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu za predpokladu, že však tieto zákony a predpisy uvedené práva nerušia.

Článok 41

1. Konzulárny úradník môže vo svojom konzulárnom obvode poskytnúť pomoc námorným a riečnym lodiam majúcim príslušnosť vysielajúceho štátu, ktoré priplávajú do prístavu alebo do iného miesta, kde môžu zakotviť, alebo sa tam už nachádzajú. Len čo je vstup na lode povolený,

môžu konzulárni úradníci vstúpiť na palubu týchto lodí a spojiť sa s kapitánom, členmi posádky a cestujúcimi, ktorí sú občanmi vysielajúceho štátu.

2. Kapitán alebo ktorýkoľvek člen posádky môže slobodne prísť na konzulárny úrad, ak tento úrad má sídlo v prístave, kde loď kotví. Ak konzulárny úrad nie je v prístave, je toto spojenie viazané na súhlas príslušného vnútroštátneho orgánu.
3. Bez toho, žeby tým bola dotknutá právomoc orgánov prijímajúceho štátu, môžu konzulárni úradníci vyšetrovať všetky nehody, ku ktorým došlo v priebehu plavby lode vysielajúceho štátu, vypočuť kapitána a každého člena posádky, kontrolovať palubné dokumenty, prijímať vyhlásenia o ceste a mieste určenia, a pokiaľ je to zákonodarstvom vysielajúceho štátu povolené, riešiť spory každého druhu medzi kapitánom, dôstojníkmi a námorníkmi, urobiť opatrenia na prijatie kapitána alebo ktoréhokoľvek člena posádky do nemocničného liečenia alebo na návrat do vlasti, uľahčiť príchod lode, jej odchod a pobyt v prístave.

Pri výkone týchto funkcií môžu konzulárni úradníci požiadať orgány prijímajúceho štátu o pomoc.

4. Orgány prijímajúceho štátu sa nevmiešujú do udalostí na palube lode, s výnimkou nepokojov, ktoré by mohli porušiť pokoj a verejný poriadok na zemi alebo v prístave, spôsobiť ujmu na zdraví alebo ohroziť verejný poriadok, a nepokojov, na ktorých sa zúčastnili osoby, ktoré nie sú členmi posádky.
5. V prípade, že by príslušné orgány prijímajúceho štátu mali v úmysle vykonať prehliadky, vyšetrovania alebo donucovacie opatrenia na palube lode vysielajúceho štátu, ktorá sa nachádza vo vodách prijímajúceho štátu, oboznámia pred ich vykonaním konzulárny úrad, aby sa vykonania mohli zúčastniť konzulárni úradníci. V oznámení urobenom v tomto smere sa uvedie presný termín. Ak sa konzulárni úradníci alebo ich zástupcovia nezúčastnia na podniknutých opatreniach, môžu požiadať tieto orgány o odovzdanie všetkých informácií o ich priebehu.

Ustanovenie predchádzajúceho pododseku platí aj v prípade, keď kapitán alebo ktorýkoľvek člen posádky má byť vypočúvaný orgánmi prijímajúceho štátu.

6. V prípade, že ide o neodkladné opatrenie, alebo ak sa vyšetrovanie koná na žiadosť kapitána, musí o tom byť konzulárny úradník informovaný v priebehu vyšetrovania, a to čo možno najskôr.

Na požiadanie sa konzulárny úradník v takom prípade tiež upovedomí o priebehu vyšetrovania konaného za jeho neprítomnosti.

7. Ustanovenia odsekov 5 a 6 tohto článku sa nemôžu použiť proti orgánom prijímajúceho štátu vtedy, ak ide o uplatnenie colných zákonných opatrení a predpisov a ďalších kontrolných opatrení vzťahujúcich sa na zdravotníctvo, prístavnú políciu, zabezpečenie tovaru a prístup cudzincov.
8. Ustanovenia tohto článku sa nevzťahujú na vojnové lode.

Článok 42

1. Ak loď vysielajúceho štátu stroskoce, uviazne alebo je ináč poškodená v hraničnom pásme prijímajúceho štátu, podajú o tom príslušné orgány tohto štátu bez meškania správu konzulárnemu úradu a oboznámia ho s urobenými alebo zamýšľanými opatreniami na záchranu cestujúcich, lode a nákladu.

Konzulárny úradník môže poskytnúť všetku pomoc lodi, členom posádky a cestujúcim a urobiť všetky opatrenia na zabezpečenie nákladu a na opravu lode. Môže sa rovnako obrátiť na orgány prijímajúceho štátu so žiadosťou o také opatrenia.

2. Ak prevádzateľ lode, kapitán alebo akákoľvek oprávnená osoba nie je schopná urobiť nevyhnutné opatrenia na udržiavanie a správu lode alebo jej nákladu, môže konzulárny úradník urobiť v mene prevádzateľa lode opatrenia, ktoré by v tomto smere mohol urobiť prevádzateľ lode.

3. Ustanovenia odseku 2 tohto článku sa tiež vzťahujú na ktorýkoľvek predmet, ktorý patrí občanovi vysielajúceho štátu a pochádza z nákladu lode vysielajúceho štátu alebo tretieho štátu, ktorý by sa našiel na pobreží alebo v blízkosti pobrežia prijímajúceho štátu alebo dopravil do prístavu konzulárneho obvodu.
4. Príslušné orgány prijímajúceho štátu poskytnú konzulárnemu úradníkovi nevyhnutnú pomoc pri všetkých opatreniach, ktoré treba urobiť pri poškodení lode.
5. Loď, ktorá utrpela poškodenie, jej náklad a palubné zásoby nepodliehajú na území prijímajúceho štátu colným poplatkom, pokiaľ nie sú vydané na použitie alebo spotrebu v tomto štáte.

Článok 43

Konzulárni úradníci môžu vykonávať dozorné a inšpekčné funkcie ustanovené zákonodarstvom vysielajúceho štátu a týkajúce sa lietadiel tohto štátu a ich posádok. Sú tiež oprávnení poskytovať týmto lietadlám a posádkam pomoc.

Článok 44

1. Konzulárny úrad môže za konzulárne úkony vyberať na území prijímajúceho štátu poplatky a dávky ustanovené zákonmi a predpismi vysielajúceho štátu.
2. Sumy vybrané vo forme poplatkov a dávok uvedených v odseku 1 tohto článku a potvrdenky o ich zaplatení sú oslobodené od všetkých daní a dávok v prijímajúcom štáte.

Článok 45

Okrem funkcií ustanovených týmto dohovorom môžu konzulárni úradníci vykonávať iné konzulárne funkcie, ktoré nie sú v rozpore so zákonodarstvom prijímajúceho štátu.

HLAVA IV

Záverečné ustanovenia

Článok 46

1. Bez ujmy na svojich výsadách a imunitách majú všetky osoby požívajúce tieto výsady a imunity dbať na zákony a predpisy prijímajúceho štátu. Sú tiež povinné nevmiešavať sa do vnútorných vecí tohto štátu.
2. Konzulárne miestnosti sa nebudú používať spôsobom, ktorý by bol v rozpore s výkonom konzulárnych funkcií.

Článok 47

Členovia konzulárneho úradu sa podriadia všetkým záväzkom uloženým zákonmi a predpismi prijímajúceho štátu a týkajúcim sa občianskoprávnej zodpovednosti za škody spôsobené tretím osobám pri prevádzke vozidla, lode alebo lietadla.

Článok 48

1. Členovia konzulárneho úradu, ktorí sú občanmi prijímajúceho štátu alebo sú v ňom trvalo usadení alebo vykonávajú súkromnú zárobkovú činnosť v tomto štáte, požívajú len imunity uvedené v článku 13 odseku 1 a v článku 14 odseku 3 tohto dohovoru.
2. Ustanovenia hlavy II tohto dohovoru, s výnimkou článku 14 odseku 3, sa nevzťahujú na:
   a) rodinných príslušníkov osôb podľa odseku 1 tohto článku;
   b) rodinných príslušníkov člena konzulárneho úradu, ktorí sú občanmi prijímajúceho štátu alebo sú v ňom trvalo usadení alebo vykonávajú súkromnú zárobkovú činnosť v tomto štáte;
   c) členov súkromného personálu, ktorí sú občanmi prijímajúceho štátu alebo sú v ňom trvalo usadení alebo ktorí vykonávajú súkromnú zárobkovú činnosť v tomto štáte.

3. Prijímajúci štát musí vykonávať svoju jurisdikciu nad osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2 tohto článku takým spôsobom, aby neodôvodnene neobmedzoval výkon funkcií konzulárneho úradu.

Článok 49

1. Ustanovenia tohto dohovoru sa vzťahujú, pokiaľ to súvislosti dovoľujú, aj na výkon konzulárnych funkcií uskutočňovaný diplomatickými misiami.
2. Mená členov diplomatickej misie poverených prácou v konzulárnom oddelení alebo ináč poverených výkonom konzulárnych funkcií misie sa písomne oznamujú ministerstvu zahraničných vecí prijímajúceho štátu.
3. Výsady a imunity členov diplomatickej misie uvedených v odseku 2 tohto článku aj naďalej upravujú pravidlá medzinárodného práva o diplomatických stykoch.

Článok 50

Tento dohovor nahrádza a zrušuje Konzulárny dohovor medzi Československom a Francúzskom, podpísaný v Paríži 3. júna 1927.

Článok 51

Tento dohovor podlieha ratifikácii. Výmena ratifikačných listín sa vykoná v Paríži.

Článok 52

Tento dohovor nadobudne platnosť tridsiaty deň po dni výmeny ratifikačných listín a zostane v platnosti, pokiaľ ho jedna z vysokých zmluvných strán nevypovie so šesťmesačnou výpovednou lehotou.

Na dôkaz toho splnomocnenci vysokých zmluvných strán tento dohovor podpísali a opatrili ho pečaťami.

Dané v Prahe 22. januára 1969 vo dvoch vyhotoveniach, každé v českom a francúzskom jazyku, pričom obe znenia majú rovnakú platnosť.

Zo splnomocnenia prezidenta

Československej socialistickej republiky:

V. Pleskot v. r.

Zo splnomocnenia prezidenta

Francúzskej republiky:

R. Lalouette v. r.

*) Tu sa vyhlasuje slovenské znenie.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.